

Yoldaki uçurtma

A kite on the road

Bildiğiniz hikaye; bizim çocukluğumuzda pek fazla oyuncamız olmadı. Benim en sevdiğim oyuncaklarım renk renk bilyelerimdi. Topu topu 5-6 belki 7; ama kesinlikle 10 taneden az. Tutursam hatta isteğimi üstü kapalı belli etsem mutlaka alırlardı; ama ne biz bu hakkı kendimizde görür ne de onlar, yani büyüklerimiz, "neyse ki" bize bu rahatlığı sağarlardı. Biz de olanla yetinirdik. İyi ki de öyle olmuş derim hep. Ancak, siz gençler her halde farklı düşünüyorsunuz, belki de haklısınız. Bence değil. Ama zaten bu akşam konu da bu değil. Ben her gece rüyamda, yolda giderken bir sürü bilye bulur onları ceplerime doldururdum. Tabii sabah uyandığımda kör olası bir düş kırıklığı. Bu oyun öylesine tekrarlanır olmuştu ki bir süre sonra rüyamda bile, "Boşuna heveslenme oğlum bu rüya. Bulduğun filan bir şey yok." diye kendi kendimi uyarır olmuştum. Böylece sabahları da daha bir teselli olmuş kalkardım yataktan.

Şimdi rüzgarlı akşam üzerleri balkondan uçurtma uçuruyorum. Erenköy'den Suadiye'ye göz alabildiğine benden başka tek uçurtma uçuran çocuk ya da genç hele hele ihtiyar yok. Herkes ne kadar ciddi. Küçük Prens'teki matematik profesörleri gibiler.

Bu akşam da öyleydi. Bir elimde bardağım, bir elimde nazlı oyuncam. Derken bir dost telefonu... Uçurtma kaçtı. Önce ağaçlara, çatılara takılır diye korktum, sonra yoldan geçen arabalar çiğner diye endişelendim. Neyse ki sahile kadar sağ salim vardı. Merakla bakakaldım. Birkaç dakika sonra çocuğun biri onu havalandırma derdine düşmüştü.

Bilseniz ne kadar mutluyum bu akşam...

Oryal Gökdemir, İstanbul, Türkiye